

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIII. ročník

číslo 4/duben 2017

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.00	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení (<i>C. S. Lewis: Čtyři lásky</i>)
	19.00	PoMlaSG (<i>každé 2. a 4. úterý v měsíci</i>) Křesťanština (<i>každé 1., 3. a 5. úterý v měsíci</i>)
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	18.30	mládež
Pátek	15.30	dorost
	23.00	noční modlitební stráž („Ambasáda Boží“, v ruštině)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

STARŠOVSTVO

- ... se sešlo v pondělí 10. 4. Biblický úvod měl Lubor Kolář.
- ... se zabývalo přípravou **postupem přístavby pavilonu**. I přes velké mrazy v letošní zimě stavba probíhá podle harmonogramu.
- Od středy 12. 4. bude v apsidě probíhat oprava stolů (biblická hodina proběhne v hlavním sále). **Apsida bude z bezpečnostních důvodů až do odvolání nepřístupná.**
- Staršovstvo odsouhlasilo **finanční pomoc pro rodinu čečenských uprchlíků.**
- Pokračuje **sbírka na přístavbu**. Od roku 2011 do konce února 2017 členové sboru přispěli částkou 3 800 596 Kč. V loňském roce to bylo 2 132 000 Kč. Staršovstvo srdečně děkuje všem dárcům. Peníze možno kdykoli zasílat na sborový účet 135027438/0300, variabilní symbol 888 nebo hotově odevzdat v kanceláři.
- Příští **schůze staršovstva** bude v pondělí 15. 5. 2017.

zapsali Jiří Holý a Jan Amos Dus

Z KALENDÁŘE

- 14. 4. Velký pátek, bohoslužby v 17.00, JFP, Večeře Páně
- 16. 4. Neděle velikonoční, bohoslužby, JFP, Večeře Páně
- 23. 4. bohoslužby, Pavel Hanych
- 30. 4. bohoslužby, JFP. Následuje Abrrrríl; bratr Jiří Čujan st. nás zve na již tradiční **historický kvíz**:

Pozvánka na kvíz
KDO TO BYL?
30. 11. 2017
Doplníte-li mi co se stalo
v roce 1848 až do roku 1853
mladší rodice dostane příklad,
jak registroval vrdičovské
moderňácké děti a
svého jména
Čujan

PÁN NÁS NEZACHRÁNIL TRIUMFÁLNÍM PŘÍJEZDEM, ANI MOCNÝMI ČINY

Fp 2,6–11 + L 19,35–40

Papež František, Květná neděle 2016, nám. sv. Petra

„Požehnaný, který přichází ve jménu Páně,“ provolával jeruzalémský zástup, když vítal Ježíše. Vzali jsme toto nadšení za své a pozvednutím palmových a olivových ratolestí jsme vyjádřili chválu, radost a touhu přijmout Ježíše, který k nám přichází. Ano, tak jako přišel do Jeruzaléma, přeje si vstoupit do našich měst a našich životů. Stejně jako v evangeliu, sedě na oslátku, přichází k nám pokorně, ale „ve jménu Páně“: mocí svojí božské lásky odpouští naše hříchy a smiřuje nás s Otcem a s námi samými.

Ježíš je potěšen lidovým projevem sympatií, a když na něj farizeové pokřikují, aby zakázal dětem i ostatním provolávat mu slávu, odpovídá: „*Budou-li oni mlčet, bude křičet kamení.*“ Nic nemohlo zastavit nadšení z Ježíšova příjezdu; nic nám nezabrání nalézt v Něm pramen naší radosti, pravé radosti, která zůstává a obdařuje pokojem, protože jedině Ježíš nás zachraňuje z osidel hříchu, smrti, strachu a smutku.

Dnešní liturgie nás však učí, že Pán nás nezachránil triumfálním příjezdem nebo mocnými divy. Apoštol Pavel v druhém čtení shrnuje průběh vykoupení dvěma slovesy: „*zřekl se*“ a „*ponížil se*“. Tato dvě slovesa nám říkají, do jaké krajnosti zašla Boží láska k nám. Ježíš se zřekl sám sebe, odepřel si slávu Božího Syna a stal se Synem člověka, aby byl ve všem solidární s námi hříšníky, On, který je bez hříchu. A nejenom to, žil mezi námi s „*přirozeností služebníka*“, nikoli krále či knížete, nýbrž služebníka. Ponižil se, a zdá se, že hlubina jeho pokory, kterou nám ukazuje Svatý týden, je bezdná.

Prvním skutkem této lásky projevené „až do krajnosti“ (Jan 13,1) je mytí nohou. „Pán a Mistr“ (Jan 13,14) se sklání až k nohám učedníků, což dělali pouze služebníci. Svým příkladem nám ukázal, že potřebujeme být dostiženi Jeho láskou, která se k nám sklání; nemůžeme se bez ní obejít, nemůžeme milovat, aniž bychom se nejprve sami nechali milovat od Něho, aniž bychom zakusili Jeho zaskakující něhu a aniž bychom akceptovali, že opravdová láska spočívá v konkrétní službě.

To je však pouze začátek. Pokoření, které Ježíš podstupuje, zachází do krajnosti o Velikonocích. Je prodán za třicet stříbrných a zrazen polibkem učed-

níka, kterého vybral a nazval přítelem. Skoro všichni ostatní utečou a opustí jej; Petr jej na chrámovém nádvoří třikrát zapře. V hloubi ponížen výsměchem, bitím a plivanci trpí na svém těle kruté násilí: rány, bičování a trnová koruna mění jeho tvář k nepoznání. Snáší také potupy a hanebný rozsudek náboženských a politických představitelů: je učiněn hříchem a uznán za nespravedlivého. Pilát jej potom posílá k Herodovi, který jej navrácí zpět římskému vládcí. Jsou mu upřena všechna práva a Ježíš na vlastní kůži zakouší také lhostejnost, protože nikdo na sebe nechce vzít odpovědnost za jeho úděl. Myslím na množství lidí, marginalizovaných a uprchlíků, za jejichž úděl mnozí nechtějí přijmout odpovědnost.

Zástup, který jej ještě před nedávnem oslavoval, nyní namísto slávy volá po jeho odsouzení a dokonce upřednostňuje, aby byl namísto něho osvobozen vrah. Tak dochází k jeho usmrcení ukřižováním. Je to nejbolestnější a nejhanebnější smrt, vyhrazená zrádcům, otrokům a nejhorším zločincům. Osamocení, výsměch a bolest nejsou ještě vrcholem jeho zdeptanosti. Aby byl s námi ve všem solidární, zakusí na kříži i tajemnou opuštěnost Otcem. V osamocení se však modlí a odevzdává se: „*Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha!*“ (L 23,46). Když visí na kříži, čelí kromě výsměchu ještě poslednímu pokušení. Je provokován, aby sestoupil z kříže, přemohl zlo silou a ukázal tvář mocného a nepřemožitelného Boha. Ježíš však právě zde, na vrcholu svého zdeptání, zjevuje pravou Boží tvář, kterou je milosrdenství. Odpouští těm, kteří jej ukřižovali, otevírá bránu ráje kajícímu lotrovi a pohne srdcem římského setníka. Je-li tajemství zla propastné, pak realita Lásky, jež jej prostupuje, je nekonečná, sahá až do hrobu a pekel a bere na sebe veškerou naši bolest, aby ji vykoupila, vnesla světlo do temnot, život do smrti a lásku do nenávisti.

Jednání Boha, který se kvůli nám nechal zdeptat, nám může připadat značně vzdálené, protože je nám zatěžko zapomenout sami na sebe, byť nepatrně. Bůh nás přichází zachránit a jsme povoláni zvolit si Jeho cestu: cestu služby, daru a zapomínání na sebe. Můžeme se vydat na tuto cestu, zastavit se v těchto dnech a hledět na Kříž, na tuto „katedru Boha“. Často se během tohoto týdne dívejme na tuto „Boží katedru“, abychom se naučili pokorné lásce, která zachraňuje a dává život, a tak se zříkali sobectví a neusilovali o moc a slávu. Ježíš nás svým ponížením vyzývá, abychom se ubírali Jeho cestou. Pohledme na Něho, prosme o milost chápat alespoň něco z tajemství Jeho zdeptání podstoupeného za nás a mlčky rozjímejme o tajemství tohoto Týdne.

Amen

SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ

Zpráva staršovstva za rok 2016

JAD (Jan Amos Dus): Milí bratři a sestry, vážení hosté, vítám Vás ještě jednou na tomto výročním sborovém shromáždění. Sborové shromáždění je nejvyšší orgán sboru. Jeho rozhodnutí jsou závazná pro další život sboru, proto právě sborové shromáždění vždy jednou za několik let volí staršovstvo a kazatele sboru. Nejméně jednou do roka se pak má sejít proto, aby vyslechlo zprávy o životě sboru a o jeho hospodaření, a v případě, že je schválí, tak také jakoby uzavírají jeden rok sborového života.

JFP (Jaroslav F. Pechar): Mám za sebou sedm let v Braníku a ejhle, biblické příběhy mi nabídlý příměr k Jákobově službě u Lábanu. Sedm let sloužil, aby získal svoji vysněnou Ráchel – a místo ní dostal Leu. Aby měl Ráchel, musel sloužit dalších sedm let. Je to jen velmi povrchní analogie, ale trochu mi to koresponduje s tím, s jakými představami jsem do Braníka přicházel, jak se měnily. Tak jako to byla ta neočekávaná Lea a ne vysněná Ráchel, kdo dal Jákobovi potomky, tak vypadal Braník úplně jinak, než když jsem do něj během studií chodil a právě tak vypadá jinak i po těch sedmi letech, kdy mám ovšem pocit, že i ta Ráchel mých představ nějaké děti má.

JAD: Život sboru se odehrává ve dvou základních rovinách – horizontální a vertikální. Horizontální ukazuje na život našeho společenství na lidské rovině, vertikální na náš osobní vztah s Bohem. Obě tyto roviny je potřeba nějak zohlednit. Jistě, že je snazší popsat tu první. Tady se můžeme omezit na holá statistická data, tedy počet bohoslužeb a dalších akcí, průměrná účast, atp.

JFP: Jenže právě tak cítíme, že omezit se jen na tento pohled by bylo málo. Nejen, že statistika je – jak kdosi trefně poznamenal – „přesným součtem nepřesných čísel“, ale v rámci hodnocení sborového života je význam čísel sborové statistiky ještě pochybnější. Jen obtížně lze zaznamenat duchovní život sboru. Nelze zaznamenat růst nebo úbytek toho, co ve staré církvi nazývali „vrůstání do Krista“. Pokusme se tedy oba tyto pohledy spojit. Pokusme se za těmi „horizontálními“ čísly alespoň zhlédnout jejich „vertikální“ obsah.

JAD: K prvnímu lednu 2016 měl náš sbor 328 členů. Po 3 křtech, 3 úmr-
tích a 4 výstupech jsme 31. prosince byli na 324 členech, což je (jen pro za-
jímavost) stav z roku 2011. V této statistice vycházíme ze stavu kartotéky,
tak, jak je postupně předávána. Pokud bychom se řídili jen podle ní, mohli
bychom zde v tuto chvíli očekávat 302 členů sboru s právem hlasovat, tedy
plnoletých lidí z kartotéky. Jejich jména jste si mohli přečíst v seznamu hla-
sovných údů, kam jste se podepisovali.

Účast na bohoslužbách se konkrétním číslem již roky nedaří podchytit.
Odhadujeme ji zhruba na 100 lidí za neděli, v létě méně, mimo prázdniny více.
Spíše pohledově ale lze usoudit, že počet účastníků bohoslužeb klesá. Ne tak
často se musí dávat do středu židličky. Bývaly tři skupiny nedělní školy, jsou dvě.

JFP: O čem tato čísla vypovídají? Rozhodně o tom, že papírová kartotéka
příliš nekorresponduje s reálným životem ve sboru. To je dlouhodobý úkol
staršovstva, které se k němu již jednou odhodlalo a rozhodně se k němu
vrátí – projít těch více než 300 jmen, oslovit ty, kteří se dlouhodobě neú-
častní, pozvat je.

Zároveň je zřetelné, že se za ty roky změnila skladba lidí z nedělních shro-
máždění. V tomto se Braník více připodobnil ostatním pražským sborům. Je
běžné, že lidé sbory střídají, nemají ani tak moc „svůj sbor“, ale chodí se
„na kazatele“. To na vertikále osobního vztahu k Bohu není nutně špatně.
Různé kazatelské přístupy a důrazy mohou být velkým duchovním oboha-
cením. Na horizontále našich běžných vztahů to ale vede k tomu, že známe
stále méně lidí v kostele. Zmizelo to, co jsem na začátku svého působení
vnímal, tedy velké silné jádro sboru a relativně málo lidí, kteří se účastní
jeho života a v tomto jádru nejsou. Tato změna svědčí o tom, že sbor je ote-
vřený. To je dobrá zpráva. Braník není žádná uzavřená enkláva ČCE. Záro-
veň si ale budme vědomi toho, že o to víc musíme klást důraz na to, co nás
spojuje, a to je víra v Krista. Účinná spojovací funkce toho, že „jsme přece
braničtí“, svůj význam ztrácí. To má velmi konkrétní důsledky! Zřetelně se
to projeví třeba na klesajícím počtu lidí při úklidových brigádách v kostele.
Určitě stojí za to pro budoucnost sboru přemýšlet, jak podporovat i to ho-
rizontální společenství.

JAD: Otevřenost sboru se projevuje nejen v lavicích, ale i na kazatelně.
Mimo našeho bratra faráře jsme na ní mohli vidět laiky našeho sboru (Aleše
Drápala, Pavla Novotného, Aleše Hoznauera a J. A. Duse), ale i řadu dalších

kazatelů: bývalého faráře sboru Luďka Rejchrt a pak již dle abecedy můžeme jmenovat Tomáše Bíska, Vendulu Glancovou z Hvozdnice, Blahoslava Hájka, Samuela Hejzlara z Dobříše, Dagmar Ondříčkovou, Pavla Siváka a ze Smíchova Hugo Švece.

JFP: Možnost 4. neděle volné a prostoru o prázdninách si velmi vážím. Je to jeden z nadstandardů branického sboru, který jsem zdědil po svém předchůdci, a umožňuje mi to, co řada mých kolegů nemá – totiž poznávat jiné sbory a vypomáhat na těch, které svého kazatele nemají. Především zapojení laiků do vedení bohoslužeb a kázání, to je směr, kterým se nejspíš bude ubírat celá církev. Braník má v tomto ohledu tedy náskok. Kazatelskou službu laiků, která je jinde ještě vnímána s obavou a jako náhražka, to už zde vnímáme jako vítané obohacení.

Předběhnu statistická data o dalších pravidelných aktivitách ve sboru postřehem, že množství práce, kterou zde dělají laici a kterou jinde dělá farář, to je další z branických předností. Jen málokde nezajišťuje farář mládež a dorost, málokde je tak samostatná skupina učitelů nedělní školy, málokde se lidé i bez faráře pravidelně schází ve skupinkách k duchovnímu sdílení v kostele i po bytech. Ani nemluví o té řadě letních akcí, ať už se jich účastním či ne, ale rozhodně je nemusím vést a organizovat.

Jen na okraj – i to je něco, co nemusí být nutně vnímáno jako přednost. Byl jsem na začátku svého působení v Braníku z více stran varován, že laický živel faráři snadno přeroste přes hlavu. Nu, zatím ten pocit nemám.

JAD: Otevřelo se nám téma pravidelného sborového života. Mimo nedělních shromáždění se v pondělí schází jednou za měsíc staršovstvo, v úterý ráno modlitební setkání a po něm společné čtení. Večer se střídavě schází tzv. POMLASG a KŘESŤANŠTINA, tedy postmládežnická generace a skupina přemýšlející nad základními křesťanskými pojmy. Ve středu je ve vegetačním období možnost zapojit se odpoledne do práce na skalce a večer společná biblická hodina pro dospělé. Ve čtvrtek se schází mládež a v pátek dorost. Jak již bylo zmíněno, zde v kostele i v domácnostech se schází modlitební skupinky. Jednou za čtvrt roku se schází učitelé nedělní školy. Několikrát se v apsidě sešla skupina lidí ke společné večeři.

Náš kostel pak využívají ke svým aktivitám i další církve. V pátek večer se schází k modlitbám ruskojazyčná Ambassáda Boží, v sobotu jednou za 14 dní zde nabízí společenství „Exit“ pomoc lidem bez domova a v neděli se

zde ještě odpoledne schází Společenství Kristovo a v podvečer Evangelická ukrajinská církev.

JFP: K těmto setkáním pak je záhodno ještě připočíst tak říkajíc „uzavřená“ setkání – tedy pastorační rozhovory, přípravy na křest, přípravy snoubenců, rozhovory s pozůstalými. Opět – není toho málo, co se ve sboru pravidelně děje. Potud ovšem hrozí jakási inflace aktivit. Zní to paradoxně, ale bohužel to tak funguje. Lidé si pomyslí: je toho tolik, nabídka je široká, byla, je a bude – tak proč se někam hnát. Je pořád někde něco. Proč posílat děti na dorost, chodit na mládež, na biblickou, proč zkusit doma založit nějakou novou skupinku.

S tím souvisí druhá bolest, kterou jsem nečekal a kterou vnímám jako velmi nebezpečnou – aktivita se snadno přesune na několik málo jedinců, kteří táhnou vše. Jako v tomto ohledu výborně dělný orgán se ukazuje staršovstvo. Do příprav okolo přístavby se pak zapojila i řada dalších členů sboru, takže z principu to je možné. Tady je potřeba zmínit především Aleše Drápala a stavební komisi. Kontinuita příprav byla zachována i poté, co na svou funkci z rodinných důvodů rezignoval náš bratr kurátor David Slabý a předal veslo novému kurátorovi, kterého staršovstvo zvolilo, a to Tomáši Bedrníkovi. Oběma patří velký dík. Možná že i tato personální výměna je příležitostí, abychom si každý položil otázku, nejen, co mi sbor dává, ale i co mohu pro život sboru nabídnout já. Připomínám, že ve sboru pod vedením Lenky Pecharové funguje „Křesťanská služba“, která využije zvláště vás, kteří jezdíte do kostela autem, k tomu, abyste cestou do kostela přibrali ještě někoho. Za pár měsíců dodělaná přístavba nabídne prostor k realizaci dalších nápadů. Setkání maminek s dětmi? Obnovení pěveckého sboru či chválicí skupinky? Výuka něčeho? Přednášky, besedy, promítání... Sbor je otevřený a aktivitám jeho členů se meze (téměř!) nekladou.

JAD: Vedle Křesťanské služby se náš sbor zapojuje i podporou **Střediska celostátních programů a služeb Diakonie ČCE**. Staršovstvo volí Dozorčí radu tohoto střediska, mnozí se zapojujete dobrovolnými dary pro azylový dům i jinak. Proto alespoň pár slov o tom, co všechno toto středisko dělá.

Středisko hospodaří s vyrovnaným rozpočtem cca 7,5 milionu korun, kterými financuje pět velkých aktivit:

Program pomoci obětem obchodování s lidmi – v rámci tohoto programu provozuje Diakonie Azylový dům a poskytuje terénní pomoc. Šlo o několik desítek cizinců, kteří v ČR pracují, ale mají problémy s vyplacením mzdy,

potřebují právní či jazykové poradenství (překlady dokumentů), materiální hmotná podpora díky darům z našeho sboru atd. Spolupracuje i s rumunskou církví v Praze.

Program práce s migranty – zajišťuje práci s osmi rodinami migrantů, šicí dílnu v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem, zprostředkoval sedmnácti studentům praxi v uprchlickém středisku v německém Weidenu a sérii besed o uprchlictví na školách i ve sborech.

Projekt DOMA – je loni spuštěný projekt, který se snaží v sborech ČCE propojovat azylanty a místní společenství.

Odborná sociální poradna LifeTool – učí pracovat staré a hendikepované lidi s tablety a iPody. Pro uživatele fungují i jako poradna po telefonu.

Pro nás asi nejznámější **Středisko pro zrakově postižené** – nabízí knihy (zvukové, braillové a digitální) a pořádá víkendové i letní pobytové akce.

JFP: Budiž nám tyto informace připomínkou, že život sboru neohraničují jeho zdi. Jsme součástí Českobratrské církve evangelické a i to je přínosem, ale i závazkem. Jistě nelze pomoci všem. Není to ani v našich silách. Můžeme ale pomoc zprostředkovat a Diakonie je velmi účinný nástroj pomoci. Může se tak stát naší rukou, která bude pomáhat tam, kde jsou naše ruce slabé. Potraviny či hygienické pomůcky bychom sami potřebným nedali, protože nevíme, kde ty potřebné hledat. Diakonie to ví a dělá to. Možností spolupráce je ale určitě mnohem víc, zvláště pokud byste měli možnost někoho z azylantů zaměstnat. Pokud máte zájem o podrobnější informace o tom, co středisko dělá, mám tady i podrobnější zprávu, kterou pro náš sbor připravili.

JAD: Když se ohlédneme za loňským rokem, můžeme napočítat dokonce několik desítek akcí, které se ve sboru děly. Projděme si tedy postupně rok 2016. Na začátku ledna již po sedmé proběhl festival členů a přátel sboru „BraníXobě“. Z toho, co nejspíš uniklo vaší pozornosti, je možno jmenovat třeba návštěvu bratra Esterleho z Plzně, který se nám obětavě stará o varhany. Není to možná zřetelné, ale jejich nejlepší léta už jsou dávno pryč, a co s nimi, to je jedna z dalších otázek pro staršovstvo i sbor.

Na konci ledna proběhly v našem sboru ekumenické bohoslužby. Na téma „Povolání hlásat mocné skutky Páně“ kázal bratr farář Pechar a jistě si vzpomenete, že při nich byli přítomni iráčtí křesťané, promluvil jejich zástupce, o organizaci GEN 21 nám řekl pár slov Dan Drápal. Další ekumenickou akcí, které se účastnili členové našeho sboru, byl Světový den Modliteb

první březnovou středu, tentokrát v kostele Československé církve husitské.

Téměř přesně před rokem – 3. dubna – proběhlo loňské sborové shromáždění. Po špatné zkušenosti, kdy řada lidí zůstala v apsidě, jsme protentokrát (s heslem „neuvod' nás v pokušení!“) zrušili kavárnu bratra Václava.

Podobně, jako v lednu BraníXobě, tak i v dubnu proběhl Abrríl, který byl zaměřen spíše na hudební tvorbu.

Okolo svátku svatého Valentina organizuje církev tzv. „Národní týden manželství“. V loňském roce jsme se do něj zapojili přednáškou manželů Blažkových.

Již několik let se náš sbor zapojuje do Noci kostelů, stále přicházejí desítky lidí, kteří v našem kostele nikdy nebyli a zajímají se o jeho historii i současnost. Mimo průběžných prohlídek s vyprávěním o historii proto během večera nabízíme i krátké vstupy členů sboru.

Loňský rok byl v celé církvi věnován připomínce 600 výročí upálení Jeronyma Pražského. Na přelomu dubna a května jsme se v době biblických hodin účastnili promítání třech filmů, které byly o tomto významném českém učenci natočeny. Řada členů sboru se účastnila setkání na Střeleckém ostrově. Již od zimy probíhaly přípravy na letní tábory, jednou z forem této přípravy byla i červnová dvoudenní výprava dětí do Prokopského údolí. Takovýchto výprav pak dorost měl ještě několik.

Letní akce (jako byly tábory, sborová dovolená i akce YMCA) jsme si připomínali na podzim na „Ohlédnutí“, takže ty zmiňovat netřeba.

Na začátku září jsme se zapojili do ekologické akce „Do kostela na kole“. Na konci září se u nás v kostele sešla „sjezdová kapela“, tedy skupina mládeže z našeho i dalších sborů, která pak v říjnu doprovázela na Sjezdu nejen evangelické mládeže v Třebíči.

Zvláštní akcí byla možnost prohlédnout si umělou jeskyni vyhloubenou ve skále za naším kostelem, a to i s velmi dobrým průvodcem ze Svazu ochránců přírody.

Na konci října pořádalo naše partnerské středisko Diakonie setkání zdravotně postižených v Kobylisích. Náš bratr farář tam měl zahajovací pobožnost a emauzský pěvecký sbor (ve kterém zpívá řada členů našeho sboru) zde zpíval písně br. Lud'ka Rejchrt. V říjnu proběhla i brigáda věnovaná úklidu kostela a po ní již zmíněné „Ohlédnutí za letními akcemi“.

6. listopadu jsme při krátkém setkání vedle kostela prosili o Boží požehnání pro Přístavbu. Pro získání financí v našem kostele proběhl dvakrát bazárek, jehož výnos šel na konto 888.

Na konci listopadu přijel do Prahy „Reformační kamion“, který stál na Náměstí Jana Palacha. Jeho příjezd přivítali hrou na trubku členové našeho sboru a dopolední program pro základní školy zajišťovali manželé Pecharovi. První adventní biblická byla již tradičně netradiční – tentokrát byla spojena s vyprávěním Lenky Pecharové o Vánocích a Karlu IV.

Advent, jako každý rok, patřil nácvičku vánoční hry dětí a dvěma provedením na 4. neděli adventní. Děj té loňské s názvem „Vánoční hra zrušena“ máte jistě ještě v živé paměti.

Rok byl zakončen tradičním silvestrovským setkáním „BraníkOpen“ spojeným s rozhovory, zpěvem i odpalováním rachejtlí.

JFP: Když se to takto vyjmenuje, je toho spousta, ale taky jsou tu již zmíněné obavy z toho, že přemíra aktivit přestane být zajímavá, a tím spíše se jejich organizace přesune na několik málo lidí. Každá z těch zmíněných akcí v sobě nesla již zmíněný horizontální i vertikální rozměr. Je nejen na organizátorech, ale i na každém účastníkovi, aby oba dva rozměry hledal a využíval. Aby to, co ve sboru prožíváme, nám dávalo jak prožít společenství mezi sebou, tak aby nás to vedlo k vděčnosti Bohu.

JAD: Upřímně vám všem děkujeme a společně pak budme vděční Pánu Bohu za celý rok, který jsme mohli spolu prožít. Děkujeme vám za veškerou pomoc, fyzickou i duchovní, za každé slovo i ruku podanou ku pomoci. Další rok našeho společného života je již v plném proudu, a tak vás prosíme o modlitby za náš sbor i za celé společenství křesťanů. ■

Zpráva za dorost 2016/2017

Dorost se schází každý pátek od 15.30 do 17.00. Věkové rozpětí dětí je zhruba od 5 do 12 let. Na schůzku přichází 10–20 dětí (viz docházkový list v apsidě). Vedoucí se zúčastňují v počtu 2–5 (Tadeáš Friedrich, Adéla Bedrníková, Kiki Plháková, Verunka Mazná, Tom Plhák, Mikuláš Fantys, Tomáš Bedrník, Martin Pinc).

Program: úvodní hra, zpívání, duchovní program, modlitba, svačina, dovednostní hra.

V prvním pololetí byly biblické programy zaměřeny na téma „Praktické křesťanství“ s názvy „*Křesťan a...*“ rodina, kostel, Večeře Páně, křest, peklo, evangelium, pravidla, apod.

Ve druhém pololetí se zabýváme postavami víry. Začali jsme probírat apoštoly a volně pokračujeme vybranými svatými a zajímavými osobnostmi

v dějinách křesťanství. Zamýšlíme se na tím, co si z jejich života můžeme pro sebe vzít. (sv. Martin, sv. František, Jan Hus, Martin Luther, Dietrich Bonhoefer,...) Čerpáme z knih L. Rejcherta Křesťanské legendy staré Evropy a Taková dlouhá cesta a z knih Hrdinové víry 1. a 2. díl.

Dovednostní hra je každý měsíc zaměřena na určité téma, které se dětem bude hodit v soutěži Biblická stezka (orientační závod dorostových hlídek organizovaný CB). Formou hry se snažíme děti naučit tábornické dovednosti např. poznávání květin, stromů a zvířat, zdravotvědu, orientaci na mapě a práci s buzolou, uzlování, šifrování a osvojujeme biblické znalosti: hledání v Bibli, znalost Desatera, Vyznání víry a vybraných biblických veršů a Žalmů...

Pořádáme také víkendové a vícedenní akce cca 1x za 2 měsíce. Zde je větší prostor k navazování užšího vztahu vedoucích s dětmi a dětí mezi sebou navzájem, k rozhovorům a k prožívání společenství mezi sebou a s Bohem.

Snažíme se vytvořit prostředí, kde se všechny děti bez rozdílu budou cítit přijímány, kde nebude dáván důraz na výkon, ale každé dítě si bude moci prožít pocit jedinečnosti a přijetí. Kde se děti k sobě navzájem budou chovat laskavě a kamarádsky. Snažíme se vytvořit partu dětí, které budou mít společné zážitky, které se budou na sebe každý týden těšit. Snažíme se vytvořit prostředí, kde se děti mohou setkat s Bohem, chceme pomoci dětem najít Boha, vytvořit si osobní vztah s Bohem a ukázat jim, ač nedokonale a pouze dle našich schopností, vědomostí a zkušeností, jak víru žít v běžném životě. Snažíme se ukázat dětem, co nám vztah s Bohem dává, co znamená pro nás a co může znamenat pro lidi okolo nás.

Adéla Bedrníková

Zpráva za mládež

Po dlouholetém vedení Klárky Pecharové převzali mládež do svých rukou Michaela Mazná a Daniel Friedrich. Od září 2016 se na mládeži schází zhruba deset lidí. Skvělé je, že pravidelně začal chodit i jeden mládežník z Modřanského sboru, který vlastní mládež nemá.

Setkání mládeže se tento školní rok přesunula z úterý na čtvrtek od 18.30. Obvyklá mládež je zahájena společným zpěvem (popř. nějakou hrou). Následuje nahrávaný program (nahrávky se ukládají na nově zřízené stránky www.audiomladez.blogspot.cz). Programy si zajišťuje mládež sama (výklady biblických textů – epištola Římanům, nyní kniha Kazatel, oblíbená kniha, křeslo pro mládežníka...), nebo jsou zváni hosté, mnohdy velmi zajímaví – např. starosta

Prahy 7 – Jan Čížinský, nebo náměstek ministra zdravotnictví – Tom Philipp. Mládež je zakončena písní, závěrečnou modlitbou a následnými ohláškami.

Novým projektem jsou tzv. „spešl mládeže“. Proběhly zatím dvě – vánoční mládež a YouTube mládež, kdy se diskutovalo o „filosofických“ videích. Chystá se také panelová diskuze mezi zástupci jiných církví než ČCE na téma Zázraky.

V tomto školním roce byly uskutečněny dvě větší akce. První byl výjezd do Černíků na Silvestra. Na programu bylo převážně hraní her, výlet po okolí, společné zamýšlení nad rokem minulým a oslava roku nadcházejícího. O druhé akci, která právě probíhá, tedy výlet do Plzně a přespaní v kostele, se dozvíte ve zprávě příští rok.

Branická mládež se také podílí na přípravě celocírkevních (např. jako členové Sjezdové kapely na Sjezdu ((nejen)) evangelické mládeže) a seniorátních akcí, neboť dvě mládežnice jsou členkami Pražského SOMu. Členové branické mládeže se účastní i setkání mládeže pražského seniorátu.

Michaela Mazná

Zpráva o nedělní škole za rok 2016

V minulém roce došlo k několika změnám v našem týmu: po letech odešli Klára a Michal Mazní, taktéž svoji službu ukončily Gabriela Lečbychová a Martina Thomsonová. K stálým členům týmu nadále patřily Kamila Kutálková, Anička Burjánková, Miriam Žilková, dále Adéla Bedrníková, Marie Procházková. Máme radost, že se do našeho týmu připojili Marcela Kolářová a Filip Žilka.

O nedělích se stále potýkáme s omezeními v malém sálku, kde probíhá nedělní škola pro malé děti. Vedle dětí, účastnících se biblického programu, jsou přítomny i maminky/rodiče s dětmi, které jsou ještě hodně malé; tyto děti využívají druhou část prostoru ke hraní. Vyhlížíme proto budoucí prostory v přistavovaném pavilonu.

Děti se dohromady v neděli sejdou v obou odděleních, tj. pro mladší a starší děti, až kolem pětadvaceti.

Velmi si cením toho, že všichni vyučující přistupují k této službě zodpovědně a s láskou, se všemi svými obdarováními a s vytrvalostí. Že jsou dnes děti aktivní, živé, není třeba připomínat. O to větší nároky jsou na učitele kladeny, aby biblickou zvěst dětem předložili v její nezkreslenosti, a zároveň v přijatelné formě.

Za děti děkujeme a vyprošujeme si moudrost a sílu k další službě.

M. Žilková

INTERVIEW

„*Jak bys zhodnotil dosavadních pět dekád svého života?*“ byla otázka maminky, Jany Slámové, v průběhu oslavy mých padesátin.

Dá se vůbec v padesáti bilancovat? Ale když už musíš, tak musíš. Co ovšem říct?

Už ani nevím, co jsem říkal, ale jedno vím jistě. Motto mé pozvánky znělo: „*Všechno, co jsem se naučil, naučil jsem se od svého Boha.*“ A to nezmiňuji v pýše, že bych byl poznal zvláštní tajemství, které je svěřeno pouze vyvoleným, nýbrž v pokoře svého srdce před svým Bohem s díky za vše čím, jak a jakým způsobem mne za těch 50 let prováděl.

Byli to oni, a to je neoddiskutovatelný fakt, kdo položili základy mé víry, ke které jsem se pak později stejně musel přiznat sám.

Ano, byli to Slámovi, kteří uposlechli Slova svého Boha, a tak jsem klidně dožíval poslední čtyři roky první dekády svého života, kterou mohu s klidem nazvat „**seznámení**“. Do kostela se muselo, to je tradice, a tak jsem si musel zvykat. Vlastně to nebylo těžké, jelikož jsem byl dítě.

Druhá dekáda, kterou bych mohl nazvat „**První úspěchy a přiznání**“, už byla zajímavější. Obzvláště, když pocítíte první úspěchy, jako je získání tolik touženého řidičáku, držíte v ruce výuční list, kombajnérský průkaz, svářečský průkaz, dostanete první výplatu a později získáte i topičský průkaz. Je to ale také čas, kdy se člověk musí začít rozhodovat sám. A já se v této době, navzdory své původní vůli, rozhodl: přiznal jsem se k víře svých otců i ke Vzkříšenému a jak mi bylo mnohem později dáno poznat, bylo to nejzásadnější a nejdůležitější rozhodnutí mého života. Ano, dnes již tedy mohou se vši pokorou říci, že jsem tímto rozhodnutím vstoupil do učení k samému Bohu.

Třetí dekádu bych s klidným svědomím mohl nazvat „**Dekáda vzdoru**“. Něco se stalo a já marně přemýšlím co. Už několik let prosím svého Boha, aby mi to dal poznat. Je to pro mne velmi zásadní a důležité, stejně jako byla nejrůznější vidění ve snech, která jsem měl, ale kterým jsem nerozuměl. A až po letech, ano, až po letech jsem rozpoznal, že mi tím můj Pán chtěl něco říci.

Čtvrtou dekádu mohu nazvat „**hledání**“. Ve třiceti je člověk už tak nějak vyzrálý, ale přesto ví, že někde něco má, ale ne a ne to najít. Tradice je tradice, do kostela se musí, když tu najednou, přestože to člověk v nedělní škole

slyšel tolikrát, je to pro něj úplná novinka, a to Slovo se jej najednou přímo dotýká. Anebo: prožije něco, o čem slyšel před léty v kázání a najednou si vzpomene na starozákonní příběhy a uvědomuje si, že ony starozákonní příběhy nejsou jen dávnou minulostí. Že je může prožívat každý den. Že modlitba nemusí být jen fádňě tradiční záležitostí, ale i normální rozhovor. Bylo to po jednom z nemnoha rozchodů, kdy je člověku mizerně. A já prosil svého Boha o ženu. Místo toho mi zavolala sestra z Peček, jestli bych chtěl u nich kázat. Euforie z prvotního nadšení nakonec skončila v neuvěřitelnou spršku výčitek Bohu. „Proč, Bože, když jsem Tě prosil o ženu?“ a v tu chvíli jsem uslyšel: „*Vím o tobě.*“ Slyšet to, že o mně Bůh ví, bylo tedy pro mne dalším ujištěním, že moje volba žít život s Bohem byla správná.

„**Otevřené oči**“. To je zatím pátá a poslední dekáda. Proč **Otevřené oči**? Protože Bůh mi v této dekádě mého života otevíral oči kdy a jak se mu zalíbilo. Dával mi poznat svou přítomnost a sílu i v těch nejkurióznějších situacích a událostech, ve kterých bych to vůbec, ale vůbec nečekal.

„*Když by mi někdo před léty řekl, že si vezmu Roma a ještě navíc kazatele, asi bych ho poslala do háje,*“ byla slova mé dnes již bývalé manželky Zuzky, která – ač militantně nevěřící – mne v mé víře, aniž si toho byla vědoma, upevňovala a utvrzovala. Ještě že jsem tu propisku i s diářem neschoval, jak mi poradila poté, co jsem jí napsal, že nás stvořil Bůh. Kdybych ji totiž schoval, nikdy bych se nedozvěděl, že ve filmu „**Hellboy**“ je ukryté Boží poselství. Stejně jako v „**Harry Potterovi**“ v jeho zvolání „*Expecto patronum*“, což by se dalo volně přeložit jako přijď patrone; a světe div se, dokonce i v „**Mrazíkovi**“, když Nastěnka jde zalévat suchý pařez. To je scéna jako vystřižená z **Iz 11**. Jen na Bohu tedy záleží, kdy, kde a jak nám otevře naše oči, abychom pochopili, že Boží zvěst nemusí znít jen z úst kazatele a v kostele už vůbec ne.

CELKEM JSEM TEDY PROŽIL PĚT DEKÁD.

- 1) **Seznámení**, jež bylo poznamenáno seznamováním s vírou mých otců;
- 2) **První úspěchy a přiznání**, ve které jsem poprvé v životě pocítil úspěch, ale i zklamání, ale hlavně jsem se otevřeně a vědomě přiznal k víře svých otců;
- 3) **Vzdor** – v tomto období jsem nejspíš prožíval opožděnou pubertu, ale zároveň něco, čemu jsem začal rozumět ve zbylých dvou dekádách.
- 4) Ve čtvrté dekádě, kterou jsem nazval „**Hledání**“, mohu se vši skromností konstatovat, přestože to mnohému připadne naduté, že mi byly pomalu otevírány oči a já postupně mohl rozumět tomu, co mi dříve Bůh vyjevil.

5) Nazval-li jsem poslední dekádu „**Otevřené oči**“, učinil jsem tak s plným vědomím, že Bůh ve své neskonalé milosti otevírá oči každému jak chce a čím chce.

Vyzývá-li prorok Izajáš lid v Babylonském zajetí „*Dotazujte se Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko,*“ pak se vši skromností musím přiznat, že od prvopočátku volal On mne. Vždyť to byl Jeho hlas: „*Neboj se, můj jsi ty. Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu,*“ který mne právě v tom největším životním srabu ujistil, že moje volba, jež se odehrála ve druhé dekádě mého života, tedy přiznání se a odevzdání se Jemu, byla správná.

Ne, moji milovaní. To, že jsem v pozvánce na oslavu padesátin inspirován Fulghumem napsal: „*Všechno, co jsem se naučil, naučil jsem se od svého Boha,*“ nebyla a není jen pouhá póza, nýbrž čistý pragmatismus a plné vědomí, že bez Boha nejsem nic a nic neznamenám. Že bez svého Boha a bez Honzy a Jany Slámových bych nikdy nebyl tam, kde jsem.

Pavel Sivák

NAD KÁZÁNÍM PAVLA RUMLA

Nad kázáním bratra faráře Pavla Rumla

Dejvický sbor má nového faráře, někdejšího vojenského a nemocničního kaplana Pavla Rumla. Vynikajícího člověka. Měli jsme možnost slyšet poslední březnovou neděli jeho kázání a pak s ním diskutovat o jeho službě. Obojí bylo zajímavé a podnětné. V ohláškách zaznělo konstatování, že šlo o trochu jiné kázání, než na jaké jsme zvyklí. Skutečně mohlo vzbudit otázky a nastolit pochybnosti. Některé z nich sdílím a rád bych je zde formuloval.

Tématem kázání bylo zázračné nasycení zástupů u třeba Genezaretského jezera tak, jak je zaznamenáno u Jana. Začněme od konce: *Nevěřte všemu, co se jen tak píše nebo říká. Určitě je třeba pořádné skepse a kritického odstupu ode všeho. I od sebe se lišících zápisů o Ježíšově životě. Ale jednomu věřit lze, určitě je to možné. Že od něj samého lze čekat překvapivé věci. Však Velikonoce už jsou na spadnutí.*

Jsem pro. Čekajme od svého Pána nově věci. Budme kritičtí. Taky jsem pro. A souhlasím: mezi různými verzemi pravděpodobně těžké události jsou v evangelích rozpory. Neumím se ale ztotožnit s výrokem bratra Rumla: *Nevěřte*

tomu, jak je to napsané – tak se to totiž určitě nestalo. Neumím se s ním ztožnit, i když rozumím tomu, kam míří, a je mi sympatické to, kam míří. Písmo je mnohvrstvé a snaha kazatelů vyložit jeho smysl tak, jak mu porozuměli, tak, jak byli svými učiteli vyučeni, může vést k důrazu na jednu vrstvu a podcenění jiné. Proto je třeba si i zde zachovat jistý kritický odstup. To, že máme k nějaké události více verzí, neznamená, že se daná událost nestala. A také to neznamená, že všechny verze jsou špatné. Jedna z nich může být zcela přesná. To jsou věci, které každý známe ze života. Nepřijde mi, že by studium teologie mělo nebo mohlo negovat naši běžnou zkušenost. Zkuste si třeba v rodině nezávisle udělat popisy svatby, která proběhla před třiceti lety. Budete překvapeni rozdíly. A přesto z toho nevyvodíte, že ke svatbě nedošlo. Nedávno jsem se setkal s kolegou ze svého předrevolučního pracoviště (VÚMS) a řeč přišla na průběh oněch slavných čtrnácti listopadových dnů a roli OF. Bylo mi až do breku, když jsem zjišťoval, jak dramaticky a zásadně se naše vzpomínky liší.

Opravdu nevím, jaká je míra historické spolehlivosti Písma. Souhlasím s tím, že je třeba opatrnosti. Jsou místa Starého Zákona, kde si říkám, že tohle nebo ono mi dává smysl jenom za předpokladu, že někdo daleko později, někdo utiskovaný, vzhlíží k Slávě našeho Pána tak, jak byla zjevena v čase minulém. Ale současně si říkám – to je tvoje porozumění. Nepotlačuj pochybnosti, ale drž je na uzdě. Tedy přesněji, říkám si – dej je do závorek. Čemu nerozumíš dnes, můžeš pochopit jindy. A vyvstávají mi v hlavě různé příklady, kdy lidé zpochybňovali historickou spolehlivost Písma, a pak najednou se něco našlo, co ji potvrdilo.

Tak to je jeden problém, který jsem s kázáním měl. A pak je tady druhý – ten nemá podobu nesouhlasu s nějakým tvrzením, ale týká se toho, co je z reformačního dědictví aktuální pro nás zde a nyní. Čtvrtinu kázání bratr farář věnoval „geniální poučce“ že *slovo Boží není samo o sobě, ale že se děje, že se stává.* To je skvělá a chytrá věta. Jenom je otázka, zda je nutné ji přednášet s takovou mírou polemického zápalu. Když odstavec, který se týká katolíků, končí slovy „má-li být Hospodin Bohem nejvyšším, nebere na sebou žádnou podobu. Natož pak podobu knihy či textu.“, tak to na mě nepůsobí dobře. Kdo je to ten, kdo si to myslí, že Hospodin bere na sebe podobu knihy? Katolík? To by nebylo fér. A když se v dalším odstavci vysvětluje, jak jako evangelíci dáváme pozor, aby někdo nevzal ten či onen výrok do ruky a nezačal jím ostatní mlátit po hlavě, tak se cítím hodně nesvůj. Tohle jsem totiž slyšel mockrát a mnohokrát jsem se přesvědčil, že šlo o plané varování, které nevycházelo ze znalosti situace daného společenství. Že bylo míněno jaksi tak obecně preventivně. Proč ne, že ano. Snažím se to tedy vzít s pokorou – mu-

sím se ale do ní trochu nutit. Přijde mi totiž, že problém není v tom, že někdo tu a tam položí otázku, zda děláme dobře, když ten nebo onen Písmem doporučený postup (třeba půst nebo pokrývky ženských hlav) odložíme jako něco dobově podmíněného. Jistě, takový člověk může být nepříjemný, a někdy dokonce agresivní. Ale on většinou jedná z nouze. Z nouze, která pramení z podoby církve. A teď je otázka, zda řešit příčinu nebo následek.

Bratr Ruml ve svém kázání říká spoustu důležitých výroků o církvi: Církve má být soucitná, vynalézavá, nemá být líná či rezignovaná. A ještě více: *Středem všeho je slavné nasycení hladových. To syčení udílí Ježíš Kristus. Tehdy, jako dnes. Kdykoli slavíme večeři Páně, zvěstuje se nám, kdo je naším hostitelem zde na zemi. Kdo chrání a zachovává náš život. Kdo sytí nejen chlebem, ale je pokrmem k životu věčnému.* Haleluja! Jistěže ano. Tohle spojuje celé křesťanstvo. Jenomže reformace – a to už i ta první, naše, husovská – se ptá, co dělat, aby ta organizovaná církev byla vskutku církví. Aby byla Tělem Kristovým, kde jeden slouží druhému svými obdarováními. K tomu potřebujeme ještě něco jiného než kriticky přesné rozlišování čemu věřit a čemu ne. Toho rozlišování mají protestantské církve habaděj. To jim/nám jde. Ale být Tělem Kristovým? V pojetí reformace šlo o společenství, kdy – řečeno obrazně – jeden druhému vidíme do talíře, ostříme tvář toho druhého, povzbuzujeme se a napomínáme. Leccos z té doby jistě přenositelné není. Ne vše se podařilo. Ale to směřování, kdy účastenství na těle Kristově má rozměr konkrétního společenství neseného vzájemnou službou, společnou službou, společným přebýváním před tváří Páně, sdílením a společným nesením břemen každodenního života, to – doufám – nezastaralo. Reformační úsilí je do značné míry o tom, jak takového společenství dosáhnout. Je ho třeba budovat. A k tomu nepostačí výčet kýžených charakteristik. To je třeba odpracovat. Přijít, jak na to, to je podle mého soudu ta hlavní výzva našich reformačních otců.

Aleš Drápal

Aleš Drápal se nad mým kázáním zamýšlel...

což mi dělá velikou radost. Radost nemám ovšem z toho, že jej využil pro sdílení svých názorů, a citáty používal, jak se jemu to hodilo. Nevěřte tedy ☺ úplně tomu, jak jsem citován; porovnejte si to, prosím, ještě případně s originálem, chcete-li se tomu věnovat.

K mé „provokativní poznámce“ uvedené slovem „nevěřte“ v kázání dvakrát dodávám, že jde o nadsázku. Tedy přehánění; tedy pokus probudit pozornost. Protože na to výslovně upozorňuji – že jde o nadsázku – nepovažuji

takovou větu za nefér. Celým kázáním naopak vybízím k pečlivé „práci“ nad Písmem. (Vůbec nemírím k diskusi o historické spolehlivosti Písma. Protože mám Písmo mj. za liturgický text, pak jej mám za spolehlivý stoprocentně.)

Geniální poučce „o slovu Božím, které se děje“, věnuji jednu šestinu kázání, nikoli čtvrtinu. Při pozorném čtení či poslechu snad vyplývá, že varuji-li před fundamentalismem, pak se trefuji do evangelíků, nikoli katolíků. Mluvím tam dokonce v první osobě jednotného čísla, tedy o sobě. (S fundamentalismem nejhrubšího zrna jsem se v životě setkal u příslušníků jiných náboženství a mezi křesťany právě mezi tzv. protestanty. Do katolíků se nepotřebuji trefovat, moje žena je katolička a mezi vojenskými kaplany mým nejbližším přítelem stal se římsko-katolický kněz a mnich v jedné osobě.)

„Důležité výroky o církvi“, tedy představy, jaká církev má být a co má dělat, necucal jsem si z prstu, ale odvozoval od Kristova činu nasycení zástupů. Cítuji sebe ☺: „Takový byl náš Pán, takoví budme my“... Br. Drápalovi je takový výčet málo, protože se to prý musí odpracovat. V tomto se spolu naprosto shodujeme, protože v mém kázání je o práci církve hodně; že je namáhavá; že musí být vynalézavá; že dubluje humanitární organizace apod. (v textu chybí ústně doplněná informace o polévce pro bezdomovce).

Nerad dávám k dispozici předlohy svých kázání. Je to totiž útvar, který je určen k mluvenému slovu. Kázání, jak zní v kostele – a znělo i u Vás v Braníku – je bezprostřední záležitostí kazatele a posluchačů na tom kterém místě. Pozdější čtenář neuvidí rukou vepsané kazatelovy poznámky, natož aby v textu zahlédl, že když říkám „nevěřte“ a označím to za nadsázku, že se u toho ironicky usmívám apod. Čtenář nevidí gesta, kterými kazatel svůj mluvený projev provází atd. Kázání v kostele považuji a rád prožívám (ať kážu či poslouchám) za dar a kouzlo a sílu okamžiku, který se jen těžko přenáší jinam.

Jiné to je s texty kázání určené pro Postilu – tedy sbírku psaných kázání. Taková jsou určena mj. i k podobnému rozboru, jaký vám čtenářům předkládá Aleš Drápal. V „Provázcích víry“ (Kalich 2015), tedy v Jubilejní postile k výročí upálení M.J. Husa, dvě moje kázání také vyšla. Ta skutečně nemusí nikdo šetřit, jsou ke čtení. U hodnocení předneseného „kázaného kázání“ v Braníku bych očekával odlišný způsob rozboru. Nicméně i z takového rozboru se hodlám poučit.

A na závěr vracím se k začátku ☺. Nejsem vynikající člověk a ani se za takového nepokládám. Uvede-li bratr Aleš svůj nepřesný rozbor takovou poklonou, mám to za manipulaci.

Pavel Ruml

STŘÍPKY Z MLÁDEŽE

Březen

KŘESLO PRO HOSTA: NÁMĚSTEK MINISTRA ZDRAVOTNICTVÍ TOM PHILIPP

Za nás to bylo tak, že my jsme se ženili/vdávaly vlastně ještě když jsme byli děti. Nám bylo jednadvacet, tak jsme se prostě vzali – a zvykli jsme si na sebe tak, jako když dva stromy rostou vedle sebe a jak vyrůstají, pevně se promotají. Když se dneska lidi berou ve třiceti nebo ještě později, to jsou už dvě stromiska vedle sebe a teď – jak to dostat k sobě? Přesadit už to nejde, tak se musí tak nějak nahoře přiklonit a když to není dobře přivázaný, tak se to stejně zase vrátí zpátky. A když jsme pak měli děti, bylo to perfektní a dneska se člověk cítí, že má ještě docela dost sil – děti nás už nepotřebují a člověk ještě může cestovat, můžem blbnout, můžem si dělat, co chcem. Samozřejmě ta taktika může bejt cestovat jako mladej a užívat si cestování jako mladej, ale ten způsob, kterým jsme se rozhodli žít my taky není špatnej.

VERČA MAUEROVÁ: SMÍŘENÍ

To, jak dokážeme vnímat a pojmout Ježíšovu oběť by nás mělo nějak měnit i v našem jednání v okolí. I ten vztah, který my máme k Bohu se strašně zrcadlí v tom, jak jednáme, a třeba i jak se dokážeme smířit s druhými lidmi. Tak když dokážeme pochopit smíření sami se sebou, pak najdeme i to smíření v Ježíšově oběti, v tom, že Ježíše nám poslal Bůh, abysme si to uvědomili, což je třeba můj pohled – občas v tom smíření, v hledání míru mezi dvěma lidmi, je potřeba zásah třetí strany, která nám ukáže tu správnou cestu. Já vnímám Ježíšovu oběť tak, že byl poslán mezi nás, aby nás smířil skrz své jednání, aby nás smířil tím, jak jednal. Myslím, že to, jak tohle pojmete nebo přijmete za své, vám může pak pomoci i ve smíření s ostatními lidmi.

VÝLET MLÁDEŽE DO PLZNĚ

viz foto na první straně obálky

Daniel Amos Friedrich

HODY HODY DOPROVODY...

Co že to ta naše ateistická leč zpohanštělá populace říká, zatímco si v rámci koledování užívá jedné z posledních možností dát svým ženským protějškům legálně a společensky akceptovatelně na zadek? Na první poslech to zní jako „bude žranice, bude žranice, doprovodte nás!“ Ale není to tak jednoduché.

Ze samotné pomlázky nic moc křesťan nevytěží. Je to staré pohanské „pomlazení“ – tedy zmladění. Údery čerstvých prutů mají přinést tlučené osobě mládí a pružnost. Právě tak slovo „koleda“ souvisí s počítáním času. Řecké „kalendae“ (odtud kalendář) bylo označením dne, kdy bylo veřejně ohlašováno novoluní.

Ale ta koledovnická říkačka je zajímavější. Jde o „hody“. Ničím se pocho-pitelně házet nebude. V základu je tu praslovanské „god“, které známe z ruš-tiny (rok), ale původně znamenal prostě chvíli, okamžik, příležitost. Prostě ten čas, který neměříme hodinkami, ale jeho obsahem. Je jedno, jak dlouho trvá. Biblickým jazykem: „čas příhodný“. Řečtina v tomto ohledu odlišuje pojmy „chronos“ pro čas, který měříme a „kairos“ právě pro tento zmíněný „čas příhodný“, který prožíváme, který nějak naplňujeme.

Pozdější doba si věnování pozornosti nějakému okamžiku spojila se stolem plným jídla. Tak vznikl dnešní význam slova „hody“ pro hostinu. Ten původní význam ale tento obsah nijak nutně nemá. Koledovníci prostě volají, že právě teď nastává ten čas, kterému bychom měli věnovat pozornost. Přestaňme se koukat na hodinky a zamysleme se nad tím, co prožíváme.

Hody, hody – doprovody... A to má být co? Co že tedy prožíváme a na co bychom se měli soustředit? Nu, Provoda je označení tzv. „Bílé neděle“, tedy neděle Quasimodogeniti, první neděle po Velikonocích. Průvod těch, kteří přijali křest na Bílou sobotu, kráčel do kostela k poslední společné slavnosti Bílé neděle. Liturgie je zaměřena na ně a na okamžik, kdy budu přijímat ve-čeři Páně. Tento týden měli nově pokřtění prožívat ne v bujarém hodování, ale právě naopak – ve zbožném usebrání a promyšlení, co pro ně velikonoční přijetí křtu znamenalo. V tu chvíli pak mohli zužitkovat i pohanský motiv „provody“, tedy jarní vzpomínkové slavnosti vzpomínek na zemřelé. I oni ve křtu zemřeli s Kristem (Řím 6,4) a byli ve křtu s Kristem pohřbeni (Ko 12,12), aby přijali nový život, ve kterém budou dosvědčovat Ježíšovo vítězství nad hříchem a smrtí.

JFP

POŽEHNÁNÍ ANTONII SLABÉ

Požehnání bylo vloženo do kázání o Gedeonovi:

...Proti Gedeonovu huderáči, že on je ten nejposlednější z nejposlednějších, teď postavím Toničku, která sice ještě není udatná bohatýrka, ale má dobré jméno. Antonie se odvozuje od latinského „ante“ (tedy „před“) a vykládá se jako ta, která bude přede všemi. Ta, která bude první a nejpřednější... Gedeon se musel velice rychle naučit, že trýček není v tom, že on je svalnatý „Bořitel“, právě tak, jako se Tonička bude učit, že trýček není v tom, jestli bude přede všemi první, druhá, nebo... Ona bude mít celé dospívání na to, aby si v hlavě srovnala, že to podstatné v tomto světě neděláme my. A jestliže jde o zápas se zlem, tak už vůbec ne. To je Boží dílo, které se učíme poznávat, když si vyprávíme o Ježíši...

Toničko, i Tobě říká Bůh: Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlíže se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podporovat pravici své spravedlnosti. (Iz 41,10). Amen

KŘEST PETRY V. OPLIŠTILOVÉ

... Pán Ježíš jede do Jeruzaléma jako Král, jako Mesiáš... přijíždí zemřít na kříži za lidské viny. Není to konkurence římského císaře, protože Ježíšovo království není z tohoto světa. Jako Mesiáš jde opravdu prosadit Boží plány v tomto světě...

Jde otevřít cestu do Božího království pro každého, kdo v něho uvěří. Je to příjezd Spasitele, který nám chce dát poznat Boží lásku a darovat nám věčný život...

„Ve víře v tohoto Spasitele pak budeš pokřtěna na znamení toho, že i pro tebe se otvírá Boží království, pro tebe platí tato Boží láska, i ty od Ježíše dostáváš věčný život.“ ■

VELIKONOČNÍ BAZÁREK

Naše úžasné seniorky, Marulka a Dagmar, povzbuzeny úspěchem vánočního bazárku, se hned v prosinci daly do práce a háčkovaly, malovaly, vystřihovaly. Na květnou neděli vystavily výsledky své práce. Na stole se objevily další výrobky od vnučky Květušky Šibové a dalších sester. Návštěvníci obdivovali, vybírali a akci ocenili dle stavu svých peněženek. Pokladnička ve tvaru naší přístavby se plnila. Zkuste hádat, kolik peněz se do ní vměstnalo! **11 301 Kč – příspěvek na přístavbu.**

POZVÁNKA NA

výstavu Máši Šormové

katolický kostel na Lhotce
vernisáž: neděle 21. května od 16,30
v dalších dnech výstava přístupná
pondělí až čtvrtek 15 až 18 hod.
pátek 26. 5. 15 až 17 hod.

AHOJ, AHOJ!

To je jeden z nejčastějších pozdravů. Dávno u nás zdomácněl. Zdraví se jím nejen děti, ale i dospělí. Kdo však zná jeho původní význam?

Býval to oblíbený pozdrav námořníků. Slovíčko AHOJ bylo napsané na každé lodi.

Je zkratkou slov: „**Ad HOnorem Jesu**“ (Ku cti Ježíše)

Tak AHOJ, moji milí.

TRPĚLIVOST...

PSALI JSME

Ohledně polemiky bratří Drápala a Rumla vzpomínáme, že na stránkách našeho sborového časopisu vyšel článek o „pravdě“ v Bibli; o tom, je/není-li „slovem Božím“...

Nemáte-li výtisk právě po ruce, článek najdete v našem webovém archivu – jde o 10. číslo z roku 2009 a článek se jmenuje „Je Bible slovo Boží?“ Internetová adresa tohoto vydání je:

http://branik.evangnet.cz/brana/br09_10.pdf

OBSAH 4/2017

Vítejte	2
Ze sborového života	3
staršovstvo, kalendář	
Pán nás nezachránil ani triumfálním příjezdem, ani mocnými činy	4
Sborové shromáždění	
Zpráva staršovstva za rok 2016	6
Zpráva za dorost	12
Zpráva za mládež	13
Zpráva o nedělní škole za rok 2016	14
Interview	15
Nad kázáním Pavla Rumla	
Nad kázáním bratra faráře Pavla Rumla (Aleš Drápal)	17
Aleš Drápal se nad mým kázáním zamýšlel... (Pavel Ruml)	19
Střípky z mládeže	21
Hody hody dorovody	22
Požehnaní Toniče	23
Křest Petry Václavy Oplištilové	24
Různé další zprávy	25
Předposlední strana	26
Obsah a tiráž	27

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIII. ročník, číslo 4/duben 2017

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

*Bůh však poukazuje svou lásku k nám tím,
že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.*

(Římanům 5,8)